

който, въ началото на своето царуване, достигна Славния Вашъ родителъ, Императоръ Николай, който прѣдписа на Портата миръ въ Одринъ, Отъ блѣсака на подвизитѣ и побѣдитѣ на твоитѣ войски нека да се затъмни мѣсеца и да заблести, като слънцето, Христовия кръстъ“. Слѣдъ това, Императора и свитата Му се качиха на конетѣ.

Царя даде знакъ, че ще говори.

Вѣдвори се мъртва тишина, такава тишина, щото, ако чловѣкъ си затвореше очитѣ, неволно би си помислилъ, че се намира въ нѣкоя пустиня, гдѣто наоколо му не се намира нито едно живо сѣщество. Даже конетѣ, тѣзи благородни животни, като че чувствуваха важноcтѣта и тържественностѣта на минутата и стояха мирно. Съ напрѣгнато внимание и съ силно биение на сѣрдцето окржавшитѣ Императора очакваха да чуятъ думата Му. Най-послѣ ето Царя се повдигна на стрѣмената и съ острия си погледъ прониза окржавшитѣ го; но сега веселата усмивка бѣше изчезнала отъ лицето Му; напротивъ, заблѣлѣзваше се угриженостъ, замисленостъ и тревога. Съ рас-треперенъ гласъ, гласъ, който идеше отъ дълбочината на сѣрдцето Му, Императора започна да говори.

Рѣчѣта Му, бѣше ясна и прочувствувана. Между другото, Той повтори казаното въ манифеста, че всичкитѣ Му старания, да се избѣгне кръвопролитieto останали напраздно и за туй, за запазване честѣта на руското орѣжие и достолѣпието на Руссия, Той обявява война на Турция за защита на поробенитѣ славяни. — Гласѣтъ на Императора въ края на рѣчѣта започна да се прѣкъсва, а когато произнесе думитѣ: „обявявамъ война на Турция“, Той истерически заплака. Сълзитѣ, като порой бликнаха изъ очитѣ Му и оросяваха посрѣбрениѣ Му мустаци. Царя се силеше още да говори, но отъ силно вълнение и отъ сълзи неможа да продължи. Окржавшитѣ Царя офицери бѣха трогнати отъ рѣчѣта Му: очитѣ на всичкитѣ се прѣпълниха съ сълзи и между тѣхъ се чуваха хълцания. Чувството, което бѣше обхванало, както Царя, тѣй сѣщо и офицеритѣ се продължи, обаче само минута. Свършека на Царската рѣчь се посрѣщна отъ офицеритѣ съ нови „ура“, които, като се подзеха отъ войницитѣ отъ дѣсения и лѣвия флангове, понеже войскитѣ бѣха построени „покоемъ“, като ехо се разнесоха татѣкъ далеко къмъ центра. Но не само Царя, офицеритѣ и войницитѣ проливаха сълзи отъ умиление, не само войницитѣ